

Herlock Slomes: Mysteriet om den mistede forstand

---

af Michael Westergaard

Det var en ganske almindelig, regnfuld, dansk sommerdag på Bagervej 007.

Herlock Slomes og hans medhjælp var som to alen af et stykke, som ild og vand... de var med andre ord uadskillelige.

“Hvorfor har jeg så skrækkeligt ondt i mit hoved, Slomes?”

“Elementært, min kære dr. Whatsup, du var på hæmningsløs druk i går.” lød Slomes prompte svar.

“Det er ikke ukorrekt, selvom jeg i min nuværende situation ville have... hør! hvad er det for en banken i mit hoved?”

“Det er elementernes rasen... og selvfølgelig en der banker på døren.”

Herlock Slomes gik hen for at åbne døren. Dr. Whatsup var lige i hælene på ham.

Ind af døren væltede en forhutlet mandsperson. Personen sagde med overbevisning i stemmen:

“Guga? Gakgakgakaguk!”, og løb hen til den nærmeste væg for at hamre hovedet hårdt ind i den. Det hyggede han sig med i et stykke tid, der udstrakte sig over et pænt stort område.

“Han har tydeligvis mistet forstanden.”

“Eh... Forstanden, sire?”

“Nej. Ikke Forstanden, blot forstanden. Ser du ikke at offeret er Michael – det ville klart være en overdrivelse at sige at han nogensinde har haft en Forstand. Her er en forstand noget mere plausibelt.” konstaterede den allestedsnærværende Slomes. “Læg ham i spændetrøje. Nej, endnu bedre: Hent den dårekiste jeg... øhm... fandt på min... øh... ferie i ’69.”

“2069?”

“Nej 1969, din sinke. Dengang en mand var en mand, og en bøsse noget man stak den op i.” svarede Slomes.

Dr. Whatsup gik op for at finde Slomes’ gamle dårekiste. Slomes så ikke andre muligheder end at følge efter.

Da de kom ned med kisten udbrød dr. Whatsup forfærdet: “Jammen han bløder jo som en vanvittig! ... nåh ja... Men vi må da *gøre* noget!”

Slomes tog resolut en violin frem fra et usynligt gemmested på kroppen, og begyndte at file kattetarme.

“Adw. Din violin stinker af lort!” udbrød dr. Whatsup.

“Ja, der er ikke noget som en baghyler.” Slomes gemte sin violin igen, og gik hen til offeret. Dr. Whatsup fulgte lige i hælene på ham.

“Har fuldstændig mistet forstanden... rablende sindssyg... mere skør end en hel porcelænsfabrik... dummere end kammerets FORM... mere irrationel end π ... Det er tydeligvis Samfundets skyld!” deducerede Slomes sig lynhurtigt frem til.

“Du mener da ikke...”

“Jo! Det er Samfundet, min gamle ærkefjende!” afbrød Slomes sin medhjælp og nære ven.

“Men, du ved godt at man ikke bare skal skyde skylden på Samfundet. Det kan også skyldes En Dårlig Barndom.”

“Det er ikke ukorrekt,” sagde Slomes eftertænksomt, “men jeg tror næppe det ikke er irrelevant i nærværende situation.”

Slomes og dr. Whatsup gik ud for at finde Samfundet og tvinge det til at give Michael sin forstand tilbage. “Det er vel nok et dejligt vejr.” bemærkede Slomes, idet han hentydede til den strålende sol, der skinnede fra en skattefri himmel.

“Det danske sommervejr er vel nok omskifteligt.” tilføjede dr. Whatsup, men ingen hørte ham bortset fra Slomes, som stod lige ved siden af ham.

Slomes tog en mobiltelefon frem fra et usynligt gemmested på kroppen.

“Adw. Din telefon stinker af lort.” sagde dr. Whatsup.

“Ja, det er jo ikke for intet det hedder ring-musklen.” svarede Slomes.

“Ja, dav Jesus. Gider du ikke hente din far? Tak.” Slomes stod og tappede nervøst på sin telefon. “Dav Gud. Kan du ikke slukke for solen, tænde lidt for regnen osv. Der er jo for Fanden en detektivhistorie dette, så. . . nej, undskyld jeg bandede, men en detektivhistorie *skal* foregå i et dystert miljø. . . Jo, jeg forstår du skal spare på vandet, men opvejes det ikke af det du sparer på solen? Ok, tak. Vi ses. Hej.”

“Hvad gik det ud på?” spurgte dr. Whatsup.

Det blev lige pludselig meget mørkt.

“Aha.” sagde dr. Whatsup.

Det begyndte at regne.

“Ahaa!” sagde dr. Whatsup.

Herlock Slomes og dr. Whatsup gik af dystre, mørke, regnvåde gyder og smalle gader.

“Hvor er vi egentlig på vej hen?” spurgte Slomes.

“Det troede jeg du vidste.”

“Nej, jeg fulgte bare med dig.”

“Det gjorde jeg også.”

“Siden vi begge følger med dig, må du jo vide hvor vi skal hen. Så vi bliver bare ved med at følge med dig.” konkluderede Slomes.

De fortsatte med gå ad dystre, mørke, regnvåde stræder og smalle gader.

Pludselig stod en kæmpestor hund foran dem. Den var sort som døden, og havde to røde øjne.

Slomes kiggede lidt omkring, og opdagede i den umiddelbare nærhed et skilt hvor der stod “Baske vildt” på. “Hmm. . . Jeg tænkte det jo nok” tænkte han til Marcel. Han tænkte det faktisk så højt, at hele resten af verden også hørte det, men det gjorde ikke noget, for i udsagnet var der ikke gemt nogen statshemmeligheder.

Slomes tog en pistol frem fra et usynligt gemmested på kroppen.

“Adw. Din pistol lugter af lort.” sagde dr. Whatsup.

“Ja, der er intet som et skud bagi.” sagde Slomes. “Hvad laver du her og hvorfor?” spurgte han hunden.

“Hvorfor har jeg så skrækkeligt ondt i mit hoved?”

“Elementært, kære monster af en hund, du var på hæmningsløs druk i går. Sammen med dr. Whatsup.” lød Slomes prompte svar.

“Ah, det forklarer også hvorfor jeg har røde øjne.” takkede hunden Slomes.

Slomes gemte sin pistol igen. Hunden gik hen og lagde sig i sin kurv. Slomes og dr. Whatsup gik videre langs dystre, mørke regnvåde og skumle stræder og smalle gyder.

Pludselig løb både dr. Whatsup og Herlock Slomes panden imod en mur. “Av!” tænkte de så det rungede på hele det lyse og indbydende torv. “Her er noget galt. . .” fortsatte Slomes tanken. Han løftede hovedet lidt

og kiggede lige ind i øjnene på et veloplyst og hyggeligt reklameskilt for “Metto – det venlige stormagasin, nær dig.” Lidt for nær mente Slomes og dr. Whatsup i kor.

Slomes rejste sig op, og dr. Whatsup gik arrigt ind i reklamationsafdelingen på sindssygehospitalet, og sagde til den forvirrede ekspedient: “Kan I så pakke det sk. . . supermarked ned, så vi kan få lidt dystre 30’er stemning!”

Den forvirrede ekspedient (som heller ikke helt forstod hvad hun dog lavede i reklamationsafdelingen på en sindssygehospital) fremstammede: “Jam. . . hvorfor i *alverden* vil du dog have dystre 30’er stemning?”

Slomes var allerede ved at få hold på sine mange tanker om ting så forskellige som hvad han skulle have til aftensmad, og svarede i et bidende tonefald.

“Jeg har en Michael liggende hjemme i mit kontor. Han har mistet Forstanden. . . nej, jeg mener forstanden. . . og så spørger kællingen mig hvorfor jeg vil have dystre 30’er stemning. *Fordi dette er en detektivhistorie, og hvis en sygelig forfatter bliver ved med at lave det til et hyggeligt ferieparadis er det ikke mere en detektivhistorie, og hvad sker der med Michael hvis det ikke er en detektivhistorie? Jo, han får ikke sin forstand igen, og jeg bliver hængt op på mordet, og det betyder faldende indtjening, færre mord, negativ handelsbalance, fordobling af Planck-massen, π bliver et heltal og. . .*” Slomes fik pludselig et lyst indfald og et meget smørret grin på ansigtet. Han tørrede det lyse indfald af og fortsatte sin allerede lange talestrøm: “samt naturligvis at *din løn bliver halveret!*”

Således stillet over for en international (og ikke mindst personlig) krise, skyndte ekspedienten sig at ringe til den øverste chef (som tilfældigvis også hed Michael) og bad ham pakke varehuset sammen, og åbne den flaske der stod 30’er stemning på.

Efter på kløgtig vis at have reetableret lidt 30’er stemning, sneg Slomes og dr. Whatsup sig igen langs lange, kringlede skumle stræder og regnvåde gyder. Klokkeren 23:56:23.17 GMT mødte Slomes en reporter fra en snusket modstandsavis. Redaktionen på avisen vidste ikke helt *hvad* de helt præcist var imod, men så havde de altid noget at skrive om i tilfælde af at landet skulle blive besat af tyskerne i en krig, som man eventuelt kunne kalde 2. verdenskrig. Det var i hvert tilfælde planerne.

“Hvorfor har jeg så ondt i hovedet?” spurgte reporteren med ængstelse i stemmen.

“Elementært, min *kære* reporter. Du var i går på hæmningsløs druk sammen med dr. Whatsup og Baske Vildts hund. Det forklarer også hvorfor hunden har så røde øjne.” svarede Slomes efter en tøven der var så kort at et postkort fra Middelhavet ville føle sig snydt.

“Kan jeg låne noget ild?” reporteren var tydeligvis i knibe. “Tak.” Ingen forstod helt hvorfor reporteren sagde tak, da ingen havde givet ham noget. Slomes gav ham en blæselampe, han tilfældigvis havde skjult et hemligt sted på kroppen.

“Din blæselampe stinker af lort!” kværulerede dr. Slomes.

“Ja, og nu har jeg ikke mere mavebrand.” svarede Herlock Whatsup i et tonefald, der var præcist lige så indifferent som dr. Slomes’ havde været kværulerende for ikke mere end et par linjer siden.

“Kan jeg ikke også låne en smøg til ilden?” reporteren kunne bare ikke holde op når han først var kommet i gang. Slomes rakte ham en smøg, han havde gemt et hemligt sted på kroppen.

“Dine smøger stinker af lort.” sang dr. Whatsup i G-dur.

“Røvcigar!” sagde Slomes.

Det skal, specielt af hensyn til mindreårige læsere, nævnes at der i linjen ovenfor *ikke* stod “røvcigar”, da det er et ord, som pæne folks børn ikke går rundt og siger. Der stod “Røvcigar” (med stort “R”), og det er en speciel syd-arktisk vin-sort, som kun gror i de grønne pingviners drømme om et frit nordpolen, og derfor er meget sjælden og dermed ret ukendt.

“Jeg leder efter Ederkoppen. . . jeg ved ikke om i har hørt om ham. Det er en grimmer karl, som ingen rigtig

har lyst til at kende.” journalisten havde proppet smøgen ind i mundvigen, men havde ikke tændt den. I stedet stod han hele tiden og lod som om han prøvede at tænde den. Det fik ham til at se rigtig skummel og 30’er agtig ud, hvilket var til stor glæde for Whatsup Slomes. “Det er ham der står bag en af de største svinestregere i nyere tid (det vil sige i starten af 1900-tallet, for vi er jo i 30’erne). Han har spundet det meste af landet, ja det meste af verden ind i sit spind. De kalder det WorldWide Web, eller WWW. Jeg ville meget gerne have fat i ham. . .”

“Du kan få ham lige her.” Slomes trak Ederkoppen frem fra et hemmeligt (og usynligt) gemmested på kroppen.

“Adw! Ederkoppen stinker af lort!” sagde dr. Whatsup i et lyst tonefald.

Inden Slomes kunne nå at svare, havde Ederkoppen slået reporteren ihjel, og havde fjernet sig fra gerningsstedet; ingen vidste hvordan det var gået til, men Slomes havde en lumsk mistanke om at det involverede den 25 liters vanddunk han ikke mere kunne finde på kroppen, i det hemmelige og usynlige skjulested.

Slomes og dr. Whatsup skyndte sig at fjerne sig fra stedet inden politiet ankom. Han vidste at politiet var i Ederkoppens sold, og ville gerne gøre sig usynlig for at slippe for at besvare nærgående spørgsmål om sit privatliv, så politiet ikke skulle opdage at de 10000 kr han havde skrevet på selvangivelsen under godgørende formål ikke var gået til sprut men en nærliggende kirke.

Han sukkede, fordi han mente at forfatteren efterhånden var kommet ud på et vildt overdrev, og burde holde sig lidt mere til historien. Han havde for så vidt ret, men det var der ikke nogen som tog sig af – mindst af alle forfatteren.

Solen var ved at stå op (hvilket også var på tide, når man tænker på at klokken i mellemtiden er blevet 15:37:02.19). Slomes blev enig med sig selv om at han måtte vende tilbage til sit kontor, så han kunne sidde og beglo sin storbarmede sekretærs “fortrin” imens han så tænksom ud. Så kom han i tanker om at han ikke havde nogen sekretær, og da slet ikke en storbarmet en. Han gik alligevel hjem.

Da han kom hjem, så han til sin store skræk at alle hans naboer var blevet eftersynkroniseret til tysk, og derfor alle talte tysk med 2 sekunders forsinkelse.

“Det er uden tvivl Ederkoppen der står bag dette. . . eller en anden.” skumlede han. “Whatsup? Hvor er du?”

“ . . .” sagde dr. Whatsup ikke. Hans læber bevægede sig dog.

“Er du også blevet ramt af den eftersynkroniseringsbombe?”

“Ich bin ein biermeister. . .” sagde dr. Whatsup uden at hans læber bevægede sig. “ . . .” fortsatte han ikke, men hans læber bevægede sig.

“Lige det jeg frygtede. Vi må til bunds i denne sag.”

“Das glaube ich.” sagde Whatsup uden at bevæge læberne.

Slomes trak en dykkerdragt frem fra et usynligt gemmested på kroppen.

“ . . .”

“Ja, der er intet som en bagdykker.” svarede Slomes dr. Whatsup, som ikke havde sagt noget endnu.

“Deine dücker-dracht stinks of sheiße!” sagde dr. Whatsup uden at bevæge læberne.

“Nu er jeg godt nok træt at af høre på det plat-tysk der, og specielt billedsiden er træls. Vi må kurere den tysk eftersynkroniseringssyge.” Slomes trak en kur frem fra et hemmeligt, usynligt gemmested på kroppen.

“Den kur stinker af lort!” sagde dr. Whatsup, og hans læber bevægede sig synkront med at ordene kom ud af munden på ham.

“Men det er ikke en lorte-kur.” svarede Slomes, som havde iført sig dykkerdragten, og nu dykkede dybt ned i sagen.

Slomes og dr. Whatsup svømmede rundt nede i sagen. Den var den mest røde nuance af grøn han nogensinde

havde set. Der var en masse små søde fisk, og nogle lidt større, mindre søde fisk. Faktisk var de lidt større fisk så lidt søde, at de kørte rundt i små racerbiler og spiste alle de noget mindre, men langt sødere fisk. Udover de små, søde fisk og de lidt større og noget mindre søde fisk var der også nogle meget store og fuldstændig uimodståelige fisk. De var så søde at de små, søde fisk kom til at ligne de lidt større og noget mindre søde fisk, og samtidig havde de meget store og fuldstændig uimodståelige fisk den meget sandsynlige fordel at de var . . . store. Det forhindrede de lidt større, men noget mindre søde fisk i at spise dem, og de var derfor i fred for dem og levede lykkeligt – hvis det ikke lige havde været for den usandsynligt store og vældig grumme superfisk, der var så ond at de lidt større, men noget mindre søde fisk kom til at ligne de meget store og fuldstændig uimodståelige fisk i sammenligning. Denne usandsynligt store og vældig grumme superfisk åd alle de andre, og derfor var der slet ikke nogen af alle de små søde fisk, de lidt større, men noget mindre søde fisk eller de meget store og fuldstændig uimodståelige fisk. Øv, hva'?

Slomes og dr. Whatsup gik til venstre. Da de var nået tre omgange, begyndte de at gå ligeud igen.

“Denne sag stinker af fisk.” sagde Slomes og rynkede på næserne.

“Så den ikke går i fisk er jeg ligeglad.” svarede dr. Whatsup temmelig indifferent.

De gik lidt mere. Slomes udbrød: “Nu har vi gået 100 km i denne historie. Det må fejres.” Slomes trak 30 kasser øl frem fra et hemmeligt (og desuden usynligt) skjulested på kroppen.

“Dine øl stinker af lort!” udbrød dr. Herlock med angst i stemmen.

“Det er også vib-pilsner.” svarede Slomes med øl i munden.

Slomes og dr. Whatsup satte sig ned og drak derpå 15 kasser øl hver. Det kan måske lyde lidt usandsynligt for det utrænede øre, men det skal man ikke lade sig narre af. Dette er (hvor virkeligt den end føles) dog kun en historie. Og så er der faktisk ikke mere end 30 øl i hver kasse, så det bliver ikke meget mere end 10-15 øl ialt.

“Egentlig burde vi få noget mere for dette.” sagde Slomes, der var i færd med at spise de tomme flasker.

“Hvad mener du?”

“Tjo, vi stæser rundt, fra det ene sted til det andet, får næsten ingen søvn, vi skal gå i latterligt tøj i et latterligt miljø, alt sammen på grund af en sygelig forfatter.”

“Det kan der da godt være noget om. . .” mumlede dr. Whatsup usikkert.

“Og bare vent! Vi skal sikkert gå mange kilometer endnu inden vi får lov at sove. *Og jeg måtte ikke engang få en storbarmet sekretær!*”

De faldt i søvn (så slipper vi da for at høre mere på dem). Da de vågnede op havde de glemt alt det de havde talt om inden de faldt i søvn, og begyndte at lede efter en sammenhæng i sagen.

En 3 meter høj bølge spærrede vejen for dem.

“Giv hende en gang tørre tæsk.” sagde dr. Slomes nærmest panisk.

Slomes trak roligt en dåse frem fra en hemmeligt gemmested på kroppen.

“Adw. Din dåse stinker af lort!” sagde dr. Whatsup, som om situationen indbød til tåbelige kommentarer.

“Så skulle du bare se hende jeg havde med hjem i går.” svarede Slomes uden at bevæge næsen.

“Hvad er det?” spurgte dr. Whatsup, idet han hentydede til den dåse Slomes stod med i en af sine hænder (for at skabe lidt spænding og mystik skal det ikke afsløres hvilken hånd der er tale om).

“Læs selv.” svarede Slomes, og rakte den til dr. Whatsup.

“Tørre tæsk. Indhold: 100% tørre tæsk. Fremstilling: Tørrede, rensede, uvaskede. Derefter med nænsom hånd gennembanket. Brug: Ret spraydåsen mod fjenden (vigtigt), tryk på udløseren. Holdbarhed: En gang i næste uge. Pris: Mange, mange penge.” læste dr. Whatsup op fra etiketten, der havde en sindssyg pink

farve med en pæn lys grøn skrift. “Nå, det var *det* du brugte huslejepengene til!”

“Næ, faktisk stjal jeg den lige inden lukketid. Billig fremgangsmåde.” var Slomes’ svar. “Brug den nu, eller vil du hellere dø?”

Dr. Whatsup rettede spraydåsen mod den nu 4 meter høje bølge, og trykkede med et skævt smil på udløseren. Det hjalp ikke meget, så han prøvede med pegefingern i stedet. Bøllen fik lige pludselig meget travlt med at bløde fra alle mulige steder og skribe meget højt. Efter hun (bøllen altså) havde fået en god gang tørre tæsk, løb hun skrigende bort.

Slomes fandt pludselig sig selv i et lyst lokale. Væggene var flødefarvede og han selv stank af bræk. Han viftede lidt med sin ene pegefinger, og hurtigere end man kunne nå at sige “I dag er vel nok en god dag at børste sine fortænder på” stod en person ved hans side. Personen var helt klædt i hvidt. Slomes prøvede at sige “Æstetisk ideosynkrasi”, men det eneste der kom ud af munden på ham var “plidder-pladder-okker-gokker-sure-sokker”, og det gav ikke meget mening for nogen af de implicerede.

Den hvidklædte person trykkede stemplet i bund på en kanyle, der var så stor at den ville have fået enhver narkoman til at savle, så tørken i Sahara var afløst med øjeblikkeligt varsel. Slomes følte sig med et (eller måske to?) mere skæv en en vertikal horisont. Han hamrede hovedet ind i en sengestolpe, som meget belejligt stod i nærheden, og et øjeblik efter var han igen dr. Whatsup. Det kunne han ikke helt forstå, og efter at have rystet lidt på hovedet igen blev han enig om at han havde lidt ondt i det.

Slomes/Whatsup bad den i hvidt klædte person om at løsne spændetrøjen lidt, og sagde at han nok skulle være artig. Et øjeblik efter var spændetrøjen ikke løsnet det mindste, og Slomes faldt i søvn.

Slomes gik igen i de dystre gader. Han var lidt forvirret over den drøm han lige havde haft. Specielt da han ikke kunne huske at have sovet. Han kaldte på dr. Whatsup.

Whatsup kom halsende efter Slomes.

“Hvor har du været?” spurgte med en ikke helt uinteresseret tone.

“Jeg var lige henne efter noget fast food.” svarede Whatsup med en ikke helt ligegyldig stemme.

“Fast food?”

“Fast food, fast føde – du ved i modsætning til øl”

“Åh. Jeg forstår.”

“Gør du?”

“Nej,” svarede Slomes “men jeg gider ikke snakke mere med dig lige nu.”

“Åh.”

“Hov. Hvorfor er det pludselig dig der er den kloge, og ikke mig. Det er da mig der er helten.” udbrød Slomes med en ængstelig stemme, som var dybt præget af at en narkoman havde valgt netop dette øjeblik til at smadre hans kæbe, så alle hans tænder lå spredt ud over fortovet.

“Forfatteren må have glemt det. Eller også er det et hint til at du er skizofren, og netop nu er på randen af et sammenbrud.” svarede dr. Whatsup, som meget pudsigt havde meget travlt med at samle sine tænder op fra fortovet.

“Er det bare mig, eller har forfatteren i dette øjeblik meget svært ved at fokusere på historien?” spurgte Slomes.

Der lød meget højt og rungende intet svar.

Efter et stykke tid, som meget pudsigt er nøjagtig det stykke tid det tager fra man beder om en dobbelt Whopper på McDonalds til man ligger i en skummel baggård og er smadret så meget, at man ikke er til at skelne fra den pose fiskeaffald som gør en selskab, følte Slomes og dr. Whatsup sig ovenpå igen, og de

fortsatte deres søgen efter Samfundet og sandheden om Michael, der på så underfundig måde havde mistet forstanden.

Slomes fortsatte efterforskningen ved at udspørge de forbipasserende om de havde set Samfundet. Hans efterforskning gav ikke umiddelbart gunstigt udfald, men så snart han stoppede med at spørge de græske marmor-statuer, der på en eller anden måde havde forvildet sig ud på gaden, var de svar han fik noget mere hjælpsomme.

“Har du set Samfundet?” spurgte Slomes en dranker, som netop havde besluttet sig for at det ville være meget rationelt at brække sig, for derved på sindrig måde at skaffe plads til den flaske billig rødvin han havde købt i Metto netop inden de havde pakket butikken sammen.

“Schamfundet?” spurgte drankeren, som enten ikke kunne tale rent, eller også kunne forfatteren ikke stave. “Mener du Bistanden? Det er dem jeg arbejder for. Jeg får penge hver den 1.” drankeren kunne enten pludselig tale rent, eller også kunne forfatteren atter stave.

“Aha!” sagde Slomes, pirmært henvendt til dr. Whatsup, men også for at opsummere hvad han havde fået ud af det drankeren havde fortalt ham, “Endelig et ordentligt spor. Vi har fat i en af Samfundets håndlangere, og ikke bare det. Vi fik også navnet på en anden af hovedbagmændene.”

“Hvor kan vi finde. . . eh. . . Bistanden?” spurgte Slomes, primært henvendt til drankeren.

“Hvis du betaler, kan jeg vise dig vejen.” svarede drankeren, som virkelig kunne tale meget bedre nu.

Slomes puttede dr. Whatsup ned i sin venstre lomme og gemte drankeren på et hemmeligt og usynligt sted på kroppen, og straks begav de sig på vej.

“Sikke et dejligt vejr det er i dag!” sang drankeren dybt nede fra skjulestedet.

“Stop den lortesang!” råbte Slomes og dr. Whatsup som med to stemmer.

“Det er sådan en smuk dag.” fortsatte drankeren. “En dag, hvor man glædes over studenterne, der springer ud. Nogen med en hvid hue, og de der ikke bestod fra 7. etage.”

“Luk røven.” sagde dr. Whatsup i en meget høflig tone til Slomes.

Drankeren blev tavs.

Efter en længere gåtur blev Slomes enig om at de skulle tage en taxi. Han kiggede ud over vejen, men ingen var i nærheden. I stedet fandt han en taxa, slog chaufføren ned og tog hans taxa (samt naturligvis de kontanter chaufføren havde på sig).

Da Slomes efter en tænkepause på cirka 30 timer kom i tanker om at han ikke havde kørekort, og ikke vidste hvordan man kørte i bil, hamrede han hovedet hårdt ind i en forbipasserende Apache kamp-helikopter, og løb af sted mod Bistanden, som havde han en dranker i røven.

Da han stod uden for Bistandens skumle kontor, trak han en cigarret frem (uden nogen opdagede hvor han egentlig fik den fra), og begyndte med rystende hænder at tænde den. Han ville naturligvis ikke tænde den, for dels røg han ikke, og dels var han udemærket klar over hvor sej han så ud når han stod og fumlede med at tænde en cigarret. Da han endelig fik ild i sin cigarret smed han den med en beslutsom bevægelse på fortovet og slukkede den med sin venstre fod. Han besluttede sig for at se ud om om vejret generede ham, selvom han var umådeligt glad for det, da det virkelig skabte en fed stemning. Han trak hatten ned så man ikke kunne se hans øjne, og gik beslutsomt op ad trapperne. “Ind i løvens hule.” tænkte han med et skævt smil.

Da han kom ind rystede han sin frakke, dels for at få vandet af den, men mindst lige så meget fordi det virkelig ser sejt ud når detektiven kommer ind fra et frygteligt regnvejr, og ryster sin frakke, så det ser ud som om han hader vejret, selvom det har kostet oceaner af penge at få den skide regnmaskine til at fungere.

Der stod to bodyguards lige inden for døren. Den ene hed Dypont og den anden Dypond. Slomes kom lige pludselig i tanker om at den tegneserie vist ikke var tegnet endnu, og den yderst platte vittighed derfor

måske faldt til jorden. Efter kort betænkningstid var han dog ligeglad. Han trak en bazooka frem, skød dem og trådte ind på Bistandens kontor. Bang sagde det da vittigheden faldt til jorden.

Der var tydeligvis et eller andet i gære inde på Bistandens kontor. En langarmet fyr stod i det ene hjørne og bagte boller. Så langt øjet rakte var der rige og betydningsfuldt udseende mennsker. Øjet rakte i øvrigt ikke ret langt, for røgen stod så tæt at der var trængsel i nærheden af punch-bowlen.

Slomes gik hen til et specielt vigtigt udseende par. Slomes bemærkede med et listigt grin at kvinden var klædt i en dyr pels, og intet andet. Manden var, bortset fra et stramtsiddende par læderbukser ikke iført andet end en lædervest og et halsbånd, som hans kone var forbundet til via en meget kort lædersnor. Slomes tog en fjernbetjening frem fra et usynligt gemmested på kroppen ("Din fjernbetjening stinker af lort." "Så lugter den i det mindste ikke af kold kaffe.") og skiftede kanal, da han mente at det ville være alt for surrealistisk med et fetish-party i en ellers skummel og dystert detektivhistorie.

Kontoret var, som med et sceneskift, pludselig blevet noget mere dystert. Bag et stort (og vi snakker her om 10-12 meter) bredt skrivebord sad en stor (og vi taler her 3-4 meter (mellem fortænderne)) mand. Han var (som man kunne forvente) iført et sølvgråt, nålestribet par solbriller. Han røg med stor nydelse på verdens største joint, og så virkelig bagmandsagtig ud. Slomes besluttede sig for at tage et forstørrelsesglas frem, for lissom at fremhæve at han var detektiv. Det gjorde han så.

"Du er da vist detektiv." bemærkede manden bag skrivebordet.

Bistanden (for det var virkelig ham, som sad bag skrivebordet) tog et ordentligt sug af sin joint, og sagde i bedste '68'er-stil "Peace, love and harmonie.", hvorefter han gik hen til den bogreol (der selvfølgelig var på han kontor), og trak en specielt falsk udseende bog ud. Det gamle trick med en hemmelig udgang i bogreolen. Til alles store overraskelse (specielt Bistandens) udløste det ikke en hemmelig dør. Det skyldtes primært at forfatteren besluttede sig for at ændre mekanismen, så man i stedet skulle skrive navnet på verdens mest ukendte dræberbi fra Etiopien på bagsiden af et stykke pergament, som var en del af Dødehavsrullerne, samtidig med at man nynnede Sydpolens nationalsang ind i en mikrofon på landsdækkende tv, og drak 45 brosten imens man bestilte en blåhval med sovs og kartofler. Ikke videre realistisk, men det bliver en fed scene i filmatiseringen.

Efter på det groveste at blive taget ved næsen af forfatteren, vendte Bistanden sig imod Slomes. Han trak en banan op af inderlommen, og begyndte at lave faretruende bang-bang lyde med munden. Slomes, som straks indså at forfatteren bare ikke kune tage noget alvorligt i dag, trak en badering frem fra et hemmeligt gemmested (usynligt, ikke at forglemme) på kroppen, og gik i gang med at fortælle *vandede* vittigheder, faktisk nåede han så langt ud at han ikke kunne bunde, hvilket gjorde baderingen til et fornuftigt træk.

Dr. Whatsup indså at det hele var en sammensværgelse for at skjule at forfatteren faktisk ikke anede hvad der skulle ske på Bistandens kontor. For at kompensere for det til nu usmageligt åndssvage plot, gik han hen og hamrede hovedet ind i en væg. Det virkede som om forfatteren var helt vild med dette tema, så Slomes fejrede det med også at hamre hovedet ind i væggen. Bistanden, som ikke ville føle sig udenfor, besluttede sig for også at hamre hovedet ind i væggen. Uheldigvis (for Bistanden) havde forfatteren sparret da han lavede scenerne, så væggen var på netop det sted papirstynde (faktisk var de lavet af papir), hvilket som en naturlig konsekvens medførte at Bistanden faldt ud gennem væggen og (whoooo) pludselig ligger Bistandskontoret på 135. etage (avavav!. Bistanden faldt ned og døde meget.

Slomes gik hen til Bistandens maltrakterede lig (jeg elsker bare den slags historiske unøjagtigheder og umuligheder, lige om lidt kommer Napoleon vandrende med Julius Cæsar diskuterende strategien imod Hitler – det skal nok blive sjovt). Napoleon kom vandrende med Julius Cæsar. De gik og diskutererede strategien imod Hitler (jeg sagde det jo). Slomes fandt ikke andet end en Leopard kampvogn, en lotteriseddel (som den interesserede læser vil glædes over, vil en dranker om cirka 15 minutter finde den lotteriseddel, og dagen efter vinde \$1.000.000.000.000.000.001 på. Juhuu) og, mest interessant, et cigarskod. Slomes vidste godt at det altid er et cigarskod, som sætter helten på sporet af morderen, så han tog det og gennemsavede Bistandens allerede maltrakterede lig med en atomdrevet motorsav for at sætte lidt mere kulør på en ellers tør og kedelig

historie.

Efter således at have fundet et afgørende spor i sagen, ringede Slomes til en ekspert i kirsebørsorbet, og bedte ham fastslå tidspunktet for dødens indtræffen, da han havde læst at det ofte virkelig fik en pære til at ringe for detektiven. Det gjorde det ikke.

Slomes besluttede at kalde denne useriøse omgang plidderpladder for en dag, og gik sammen med dr. Whatsup hjem i seng.

Dagen efter fandt Slomes sig selv og dr. Whatsup hjemme i sin seng. Det forsted han ikke, men efter at have tænkt historien lidt igennem kom han i tanker om at han faktisk havde lagt sig til at sove netop i sin egen seng aftenen før, og så var det lige pludselig ikke så mystisk mere. Veltilfreds med at have opklaret et større mysterie allerede inden morgenbajeren, gik han ud på toilettet for lige at nedsvælge en halv flaske billig brandy inden morgenbajeren.

Han vækkede dr. Whatsup, men opdagede at han allerede var stået op. Slomes bad sin storbarmede sekretær (som han pludselig havde fået efter hårde og dybt tilfredsstillende lønforhandlinger) om at smutte ned til bageren efter en pakke smøger og fem flasker dårlig vodka. Da hun kom tilbage med dem, drak Slomes og dr. Whatsup dem, mens de gennemgik det, de havde fundet ud af under den foregående dags efterforskning.

Efter cirka 10 sekunders intensiv samtale, besluttede Slomes sig for at holde en lille pause, og satte sig til rette i sin lænestol og tændte en pibe (ikke for ryge på den selvsagt, men for at den kunne ligge i aksebærgeret på hans bord og se sej ud). Han satte sig til at bladre på må og få igennem morgendagens avis (som han var kommet i besiddelse ved en meget kompliceret proces involverende en flaske barberskum og en tidsmaskine). Hovedhistorien var noget med en bums, som havde fundet en lotteriseddel på liget af en død mand cirka 15 minutter efter vedkommende var faldet ud fra 135. etage og efterfølgende maltrakteret på det groveste med en dobbeltløbet motorsav. Med andre ord mere død ens chefansvarshavende på MADS FØK. Slomes bladrede hurtigt forbi den, da hans falkeblik straks afslørede at det ikke havde noget med hans sag at gøre. På side 547 (tjoo, det er noget af en avis han har fået fingerene i) stod der, gemt væk mellem kontakt- og dødsannoncer (som meget belejligt stod på samme side), en artikel, som straks fangede hans blik. Det var en iøjnefaldende reklame for et 900-nummer. Han gennemlæste den omhyggeligt. 30 gange. Han blev enig om at prøve at ringe til nummeret og få klarhed om sagen. Opkaldet hjalp ikke på sagen, men var slet ikke, ifølge Slomes selv, spildt.

“Jeg tror vi har bevæget os væk fra det centrale i sagen.” sagde Slomes henvendt til dr. Whatsup. “Det, det i virkeligheden. . .”

“Eeh. . . Virkeligheden, Slomes?”

“Ja, du ved 'Virkeligheden'. Lidt som i: 'Øj, hvor uvirkeligt!', bare med modsat fortegn.”

“Nå ja. Det har jeg også tit oplevet.” sagde dr. Whatsup og trak et spejl frem, og bød også Slomes, som også lige pudrede næseborene.

“Ja.”

“Hvad er det så virkeligheden drejer sig om?” afbrød dr. Whatsup den lange udveksling af enstavelsesord.

“Bajere og hash.”

“Og sagen?”

“Jeg er ikke helt sikker, men jeg er overbevist om at det har noget med havnen at gøre.” Slomes havde en lumske mistanke om at lumske transaktioner ville finde sted samme aften klokken 20 på den til formålet anlagte havn.

“Såh? Hvorfra har du deduceret dig frem til det?” spurgte dr. Whatsup imponeret.

“Du ved det cigarskod jeg tog op af Bistandens lomme i går?”

“Ja. . .” svarede dr. Whatsup, som ikke kunne se hvad et gammelt cigarskod havde med noget som helst at

gøre. Bortset fra en cigar.

“Det har ikke noget med noget som helst at gøre. Bortset fra en cigar. Nej, det har bare noget med havnen at gøre, for sådan ender det altid i detektivfilm, for slet ikke at tale om kung fu-film.”

“Og?”

“Det kunne være sejt med en tur til havnen. Det siges at der er nogen lækre sild dernede.” svarede Slomes, som om han havde fundet De Visers Sten (hvilket han også havde, men det er en helt anden historie – faktisk en ret god en).

Slomes tændte for radioen. Det var nyhederne der var på.

“... og i år skal kjolerne være kortere, og så har der været en voldsom mavebrand i centrum. Den er tilsyneladende antændt spontant, og politiet lader forstå at årsagen er ukendt, men de vil gerne i kontakt med en sort mand, iført en pink og orange kløvnedragt med en kæmpe mobil fri bar på ryggen. Manden, som havde en en bærbar tankbil og en 7 meter lang flammekaster i baghånden, blev set på gerningsstedet netop før og efter branden. Og det forlyder, at jeg får nu en fax, hvori der står at det fremgår at øl er det tredje vigtigste nærringsmiddel i det meste af den del af verden det ligger nord for den vestlige del af Sydpolen, årsagen synes at være...”

Slomes slukkede for radioen. Han havde hørt det han ville. Han følte sig overbevist om at den mystiske brand, tilsyneladende blot en tilfældig brand (som ganske vist havde kostet 73964 mennesker livet), men inden i hans hoved var tandhjulene allerede begyndt at snurre. Han drak en flaske vodka mere, og straks holdt hans hoved op med at køre rundt.

“Nu er vi sluppet af med Bistanden...” Slomes tænkte højt. ”hvad bliver så vort næste træk...”

“Efterlønnen?” foreslog dr. Whatsup.

“Nej! Tror du jeg er socialdemokrat? Nej, vort næste mål må blive et gratis måltid.”

Slomes slog en forbipasserende treårig ned, og stjal en pose vingummier fra den nu skrigende unge.

“Som at stjæle slik fra en treårig.” kommenterede han.

Dr. Whatsup stod og overvejede at blive sociopat eller offentligt ansat. Han foreslog at de skulle se at komme ud i byen, og få støvet den stikker, som havde købt det blå bornholmerur, op.

“Ved du hvad?” startede Slomes. “Skulle vi ikke se og komme ned i byen og få støve den stikker op? Du ved, ham der købte det blå bornholmerur.”

De begav sig på vej. Ved elevatoren kom Slomes i tanker om at han havde glemt sin bedre halvdel, og skyndte sig ind i kontoret efter en flaske whisky.

Da de nåede frem til den nedbrændte lagerhal, gik Slomes rundt og rodede i murbrokkerne.

“Nå, han er også blevet gjort kold!” kommenterede han, og trak noget frem fra bunken.

“Hv... hvem er d... død?” spurgte dr. Whatsup tydeligt rystet.

“Hvem talte om nogen døde? Nej. Det lader til at vores vidne er blevet sendt til Grønland på 30 års ’ferie’.” sagde Slomes og viste dr. Whatsup den rejsebrochure han havde trukket frem af brokkerne.

“Hvad gør vi nu?” spurgte dr. Whatsup, som ikke anede sine levende råd.

“Lad os gøre som morgenduggen.”

“Ja, lad os komme væk herfra!”

“Nej, jeg tænkte nu på at drikke os så stive at vi falder til græsset.” svarede Slomes, som ikke helt forstod hvad morgenduggen dog havde så travlt med, siden den skulle et andet sted hen.

Pludselig lød der et skud fra den nedbrændte bygning. En mand havde gemt sig bag sin egen skygge, og var nu trådt frem og prøvede at gøre en ende på efterforskningen. Med et velrettet skud skød han Slomes i den

venstre hånd. Da slyngelen skød med atomraketter forsvandt Slomes venstre hånd som fradragsberettiget valgstøtte. Med et ligeså velrettet skud skød han ligeledes Slomes' højre hånd af. Så hans venstre ben og til sidst hans højre øre. Slomes greb efter sin barbermaskine, men opdagede til sin store skræk at han dels ikke havde nogen hænder at betjene den med, og dels ikke havde den med. Den meget slemme slyngel, der i underverdenen var kendt som "Skattefar", afsendte et sidste dommedagsmissil efter Slomes.

Slomes befandt sig foran en port. Der var en ret lang kø. Når han fulgte køen med øjnene, kunne han se at køen ledte hen til et billardbord. Han tog køen, og gik hen og spillede et par spil. Han vandt 32 kroner.

Så kiggede han nærmere på porten. Der stod en mand henne ved den. Han lignede lidt en dommer. Slomes indså hvad klokken havde slået, og gik hen til portvogteren (som også var dommer, han havde f.eks. dømt i kampen Danmark-Østvestbagindien).

"Ja, jeg ved det godt: Dette er indgangen til Himlen, og du er Sct. Peter." sagde Slomes før portvogteren kunne få et ord inført.

"Jeg indfører hermed ordet Gubskel. Det skal herefter udtales gubskel, og betyde gubskel." sagde portvogteren, som tydeligvis ikke havde hørt hvad Slomes sagde.

"Jeg sagde: Jeg ved godt. . ." prøvede Slomes igen.

"Jeg hørte dig så udemærket første gang!" sagde den fremmede, "Men du tager fejl. Jeg er Sct. Plidderpladder, og dette er indgangen til tosseanstalten."

"Øh, nå."

"Jo, jeg kender godt sagnet om himlen, men det er noget pis. Når man dør ryger man enten til tosseanstalten (det er her) eller hjem til Pia Kjærsgårdd (det er også her)." sagde den mystiske fremmede, som ikke var Sct. Peter, men Sct. Plidderpladder.

"Hvad er så ideen med porten, og prøvelserne og alt det?" spurgte Slomes, som var fuldstændig rystet i sin barnetro.

"Bare en skrøne. Og selvfølgelig for at si dem fra, som ikke kommer til tosseanstalten (Pis Kjærsgårdds hjem) men i stedet til Jerry Springer!" sagde Sct. Plidderpladder i et tonefald, som kunne passe rigtig godt til en Jesus-elskende dommedagsfilm.

"Hedder du ikke et eller andet til fornavn, så forfatteren er fri for at skrive Sct. Plidderpladder hver gang du siger noget?" spurgte Slomes meget intelligent.

"Jo, det gør jeg da, men jeg ved ikke om det er meget bedte. Mit fulde navn er Iberiusbiberiusbobhopkopsnoptopstopmedenhelflaskevodkaogendjelligkoldbajer von Hvaderdetherforettåbeligtnavnmonnogensynsedetersjovtatlæsedet van Hvisduharlæsthelthertilerdusgufordum el Plidderpladder." sagde Sct. Plidderpladder.

"Hvad med 'Ib'?" spurgte Slomes meget hjælpsomt.

"Det er fint med mig." sagde Ib.

"Do er dom." lød det fra et mystisk sted, som ingen helt kunne identificere.

"Hvor kom vi fra?" spurgte Slomes, som helt havde mistet tråden.

"Du kom fra et voldsomt skuddrama nede på den galeanstalt til Jorden, og jeg kom lige fra en hyggelig øl på tosseanstalten." sagde Ib.

"Nå. Men skal jeg på en prøve eller hvad?" spurgte Slomes, som havde han netop drukket en rården øl.

"Ja, skriv dit navn med blokbogstaver. Der lægges vægt på at besvarelsen er letlæselig, tydelig og korrekt."

Slomes stavede sig igennem det. "... / ... det er godt nok svært det her! ... sådan! X!" Slomes viste stolt den vandmand han havde ridset sit navn ind i ryggen på.

“Ja, ja. Det er vel godt nok. Smut du bare ind.” Ib reagerede hurtigt på hans mobiltelefon, som i det samme øjeblik ringede. “Ja . . . jo . . . okay, det skal jeg nok sige. Haj.”

“Hvor?”

“Der, oppe bag printalsfaktoriseringen af π .” svarede Ib fraværende, mens han aftalte en date med personen i den anden ende af røret.

Slomes sparkede lidt til en sten. Da stenen efter et par spark var blevet træt af det, rejste den sig op og slugte Slomes i en bid. Slomes indså at det bare var en drøm, og sparkede lidt til en sten.

“Det var chefen. Gud, du ved.” sagde Ib i et tonløst tonefald “Han sagde at du har en mission på Jorden. Pøj pøj. Og husk at passe på vægten.”

“Huh?”

Tilbage på Jorden var Slomes lidt utilfreds med hele forløbet. Specielt den del hvor han fik skudt sine hænder, et ben og et øre af. Han trak sin WAP-telefon frem og efter en halv times downloadtid (bannerreklamer), sendte han en e-mail til Gud, og bad om at få sine hænder, sit ben og sit øre igen. De blev sendt til ham i en praktisk plastbakke. Han hoppede de 35 km. til nærmeste hospital for at få syet udvidelserne på. Og blev ret negativ da han opdagede at hospitalerne af sikkerhedshensyn netop var gået over til ROT13 kryptering. Overalt.

Vraltende på en dybt mystisk måde, gik Slomes ned til havnen. Klokkeren var 19.59, og han var sikker på at skumle forretninger ville tage plads her i løbet af meget kort tid.

Et minut efter kom en kutteklædt person frem fra skyggerne. Personen tændte naturligvis en smøg og stod og så meget utålmodig ud. Hvad ville man ellers vente af en skummel skurk, som står og venter på en skummel ven han kan udføre sine skummelheder med.

Slomes trykkede på en stor, indbydende rød knap, som på uforklarlig vis var dukket op på indersiden af hans nethinde. Der skete ikke noget.

Slomes prøvede atter at koncentrere sig om den iøjnefaldende formodede ulovlighed, som udfoldede sig for øjnene af ham og hele det filmhold der optog scenen til filmatiseringen af Slomes' erindringer.

Slomes begyndte at gå, men kom så i tanker om at hans højre øre sad hvor hans venstre ben normalt ville have siddet, havde det ikke været for et par atomraketter og en mindre fejl på hospitalet. Han prøvede at bøje sit venstre knæ, og opdagede en helt ny evne til at rokke med sit højre øre. Det stod han og morede sig over i 4 minutter og 53 sekunder indtil han blev træt af det. Han løftede sin venstre arm, og genfandt sit venstre ben. Da han endelig fandt ud af at styre sine lemmer, var den skumle person forsvundet, og Slomes kunne ikke gøre andet end at gå hen og undersøge det sted hvor den skumle person for så kort tid siden havde udført sine skumle handlinger sammen med sin skumle med-skumle-person.

Slomes skubbede lidt til en død hund.

“Den er stadig varm.” sagde han til Whatsup.

“En hotdog?” spurgte Whatsup, som ikke vidste at det var en vittighed der havde gået på krykker lige siden ruder konge var knægt. De grinde begge hysterisk af vittigheden, som var den det sjoveste de havde oplevet hele dagen. Medmindre man synes det er sjovt at blive lemlæstet af atomraketter, død, genopstå og derpå blive sat forkert sammen, var det muligvis rigtigt.

Slomes sparkede lidt hårdere til den døde hund. Den begyndte at klynke lidt. Slomes indså at hunden slet ikke var død, men bare sov. Han sparkede lidt mere til den for at være sikker. Han holdte op da den bed ham så meget i benet at det begyndte at bløde så Slomes troede han var kommet til det Røde Hav.

Slomes trak et “Prøv Lykken” kort fra bunken. “Gå i fængsel. Ryk direkte til fængselet. Selvom du passerer politistationen inkasserer du ikke en milliard.” Slomes blev lidt sur over det. Spiste kortet og trak et nyt: “Ryk hen til politistationen og få et gratis spor.” Slomes hoppede 3,1415926 meter op i luften.

“Det var jo næsten π meter!” sagde dr. Whatsup.

Slomes tog fat i Whatsup, men på grund af hans armes nye stilling, var det ret svært, så han droppede det og de satte sig ind i deres bil, hamrede sømmet i bund og startede bilen.

“Skal vi køre?” spurgte Slomes. “Ja.” svarede han.

Dr. Whatsup forsøgte at hænge et billede op på sømmet, men det var ikke muligt, for når Slomes hamrer et søm i bund, hamrer han det helt i bund. Whatsup smed billedet efter en omstrefende giraf.

Da de ankom til politistationen slog det Slomes og Whatsup at der var noget galt med vejen.

“Var den her vej ikke kun 2 sporet i går?” spurgte Whatsup, og satte Slomes finger på det der ikke var rigtigt.

“Såh. . . Det var det de mente med at jeg fik et gratis spor.” svarede Slomes. “Nu kan vi da komme hjem meget hurtigere.”

Da de kom tilbage til kontoret satte de sig foran pejsen. Slomes tog en yoyo frem, og morede sig meget og længe med at kaste den efter Whatsup og se ham flygte fra det sjove legetøj.

Slomes sad og tænkte så det knagede.

Det ringede på døren. Slomes gik ud for at åbne. En gammel mand stod udenfor.

“Kan vi så få nattero?” spurgte oldingen.

Slomes skød ham med en tank han havde gemt på kroppen.

“Hash à la vista?” sagde han i sit bedste Arnold tonefald.

“Nej tak. Jeg vil hellere have Ecstasy à la Michael.” svarede liget på dørtrinnet i et dødt tonefald.

Slomes skyndte sig at undersøge ligets lommer. Han fandt ikke andet end en Rolls Royce. Han satte sig ind i den, og i handskerummet fandt han noget interessant. Han puttede det i lommen, og gik tilbage til dr. Whatsup.

“Mysteriet er løst.” fortalte Slomes sin mystificerede assistent. Han gik hen til Michael, der stadig lå i den dårekiste han blev puttet ned i i starten af historien.

For de læsere der ikke forstår begrebet “starten af historien” kommer her lidt hjælp. Hvis du sidder med den flot indbundne udgave af dette interessante mysterium, bedes De bladre frem til en af de første sider (dog ikke så først at du genlæser “Forfatterens forord” – det er den del hvor jeg takker familie, venner og Ceres bryggerierne). Her vil De finde hvad jeg, Deres ydmyge tjener, har valgt at kalde “starten af historien”. Jeg har valgt at kalde den således, da det jo netop er her historien tager sin spændende begyndelse. Det er meget heldigt, og skyldes til dels at jeg har struktureret historien meget intelligent, og at jeg har læst korrektur på den en enkelt gang (Gud forbyde det), samt en vis portion held.

Hvis du sidder med paperback udgaven, vil jeg bare sige: fattigrøv. Gå ud og køb den Indbundne Udgave. Det vil gavne både dig og mig (mest mig, fordi jeg tjener mere). Historien er nøjagtig den samme, men jeg vil ikke mere svine dig til, og jeg vil omtale dig som “De”. Narhoved!

Hvis du sidder med denne fantastiske fortælling i elektronisk form, er der – så vidt jeg ved – to muligheder: enten sidder du med udgaven fra min hjemmeside, eller også sidder du med den smukke udgave du kan hente hjem, printe ud og glædes over i lang tid. Hvis du sidder med udgaven fra min hjemmeside, er det meget let: du “scroller” op i toppen af dokumentet. Det gør du på samme måde som hvis du ville scolle ned, bare omvendt. Eller faktisk ikke helt omvendt, men du skal føre musen i modsat retning. Det vil sige det skal du naturligvis ikke under hele manøvren. Eller det skal du faktisk hvis musen ved starten af manøvren er placeret på den rigtige måde. Hvis du ikke har behov for en mus til at scrolle (det kendes ved at fodpedalen mangler), skal du trykke på de rigtige taster, det vil sige de taster der får vinduet, det vil sige ikke vinduet, men det du ser på skærmen, eller i flere tilfælde ikke alt det du ser på skærmen, men. . . Jeg tror du har fået fat i det essentielle. Tryk, træk, hokus-pokus: starten af historien. Hvis du sidder med udgaven, du kan hente hjem og dermed printe ud, for at få glæde af den i lang tid, er to muligheder: enten har du printet den

ud (og har allerede meget glæde af den), eller også har du ikke. Hvis du ikke har printet den ud, så gør det. Hvis du har printet den ud (det burde du på nuværende tidspunkt have), skal du følge samme procedure, som hvis du havde paperback-udgaven.

Hvis du har en eller anden fancy fremtidsudgave, som jeg ikke kan forestille mig, er det letteste nok at tage den nærmeste tidsmaskine til det tidspunkt, hvor du påbegyndte læsningen (eller hvad man nu gør i fremtiden med bøger), og genopleve det øjeblik, hvor de første dele af bogen tager form for dit blik (eller de evnetuelle andre sanser, som bøger påvirker i din tid, som ikke er min tid, men mere min fremtid, eller måske efter min død).

Efter denne ret komplicerede udredning, som jeg med glæde vil gentage som en service til de læsere der ikke forstod den første gang (læs den igen).

Han rodede rundt i Michaels lommer, og tog noget op af en af dem. Han puttede det ned til den dims han havde taget fra det ret døde generende element der stadig lå og gispede på dørtrinnet.

Han gik hen til Whatsup, og begyndte at forklare ham sagens sammenhæng:

“Hvad er meningen med livet?” spurgte Slomes.

“Øhm... Øl?”

“Ja, men udover det?”

“Det ved jeg ikke. Mæh.” svarede dr. Whatsup med et fårret udtryk i ansigtet.

“Det er der faktisk ikke rigtig nogen der ved. Hvad har den røde tråd været i vores liv, lige siden denne historie startede?”

Den forvirrede læser, der ikke helt forstår begrebet “siden denne historie startede” bør hoppe ganske få afsnit tilbage for at læse om hvordan jeg vil definere dette.

“Det ved jeg godt nok ikke, Slomes. Hvornår skal vi spise?”

“Nej, ikke det. Det er somom vi er blevet styrret af noget. Somom hele vores liv kun er de forvirrede tanker i en sindssygs forkvaklede hjerne.”

“Jeg kunne godt spise en fransk hotdog, en stor portion pommestruer og en stor Cocio.” sagde dr. Whatsup med eftertryk, for at deltage i samtalen.

“Jeg vil hellere have en god pizza. Jeg tror jeg vil have en 24 med chilli og hvidløg.” fortsatte Slomes, der nu var røget helt af sporret.

De to helte gik ned efter deres mad. Da de kom tilbage, opdagede de at der sad en fremmed i stolen i skolen i solen.

Da de kiggede igen opdagede de at personen slet ikke var så fremmed. Så var han ikke mere en fremmed person, og det foregående afsnit træder derfor ud af kraft, og personen forsvandt.

Sådanne paradokser finder naturligvis ikke sted ustraffet, og derfor begyndte Slomes at synge en højlydt klagesang, som handlede om en lille bi og dens ikke ret ukomplicerede relationer til en ikke specielt uvirkelig uvirkelighed.

Slomes tog det frem han havde fundet i handskerummet på Rolls Roycen i lommen på den døde mand på trappen. Det var en lille bog. På forsiden stod med store og alligevel ikke ret små bogstaver “Herlock Slomes: Mysteriet om den mistede forstand af Michael Westergaard”.

“Hvad er det Slomes?” spurgte Whatsup i bogen. Det gjorde han også i virkeligheden.

Slomes slog op i bogen og læste: “Elementært min kære Whatsup. Vi er hovedpersonerne i en syg persons sygelige tankespil.”

“Hvor ved du det fra?” spurgte Whatsup.

“Michael er i virkeligheden ikke en person som sådan i vores verden. Han er mere et slags symbol. Jeg ved ikke helt hvad han symboliserer, men jeg har en lumsk mistanke om at det er noget essentielt for vores verden.”

Slomes prøvede at trække historien ud, for han vidste at hvis historien sluttede ville alle mennesker (og dyr og planter og sten og socialister) dø indtil forfatteren valgte at skrive en fortsættelse. Han vidste også at med den meget ringe modtagelse denne historie havde fået, var det meget usandsynligt at en fortsættelse ville komme, medmindre der var *rigtig* mange mennesker som opfordrede Michael til at skrive den på u991875@daimi.au.dk. Det var der ikke mange der gjorde.

“Det faktum at Michael, altså et symbol, har mistet forstanden, betyder at der er sket en omvæltning i vores verden.” fortsatte Slomes som blev han betalt for det. Det gjorde han ikke, for det er forfatteren der bestemmer hvad hans hovedpersoner skal have i løn, og forfatteren, der er et dumt svin, havde bestemt at ingen af hovedpersonerne skal have løn. Det er derfor de er så dårlige og stereotypiske – det er trods alt begrænset hvad man kan få for ingen penge, hvis man altså lige ser bort fra ingenting og problemer.

“Jeg foreslår at vi finder ud af hvad Michael skal symbolisere i vores verden. Jeg er sikker på at når først vi ved det, vil også mysteriet være løst.” fortsatte Slomes, selvom ingen hørte efter mere, fordi en lille fugl var fløjet forbi vinduet, og havde sunget en (i øvrigt meget smuk sang) om at der var frokostpause, og der var gratis kaffe og hash i kantinen. Kaffen stod og blev kold inden al hashen var røget (tihi).

Ude på gaden stod et lille band og sang tittelmelodien til filmatiseringen af denne ellers så fantastiske (fantastisk ikke som enestående og god, men fantastisk som fantasifuld (fantasifuld mere som fantasi *fuld* og altså som underlig, uden bund i virkeligheden (bortset naturligvis fra den virkelighed der er i historien) og desuden ret usammenhængende, og med en dårlig sætningsstruktur. Som kommer til udtryk på. De underligste steder) og underlig, men der vist allerede nævnt, så det er der ingen grund til at bore i) historie (og hvilken sætning hører ordet historie så til. . .). Efter nu at have brugt næsten et afsnit på ingenting, gik forfatteren videre til mere ligegyldige ting.

Tilskuerne, som i løbet af sidste afsnit var kommet tilbage fra frokostpausen klappede, og alle blev enige om at Slomes nok havde ret i sin påstand. Michael var blot et symbol på noget, måske noget vigtigt, i deres verden. Deres verden var blot pure opspind i en eller andens fantasi, og Slomes måtte hellere finde ud af hvad Michael var et symbol på, for så kunne de finde ud af meget om deres verden.

Da det var blevet offentliggjort at Michael var et symbol, og at han lå i en dårekiste, blev alle turistbrochurer trykt om, og der stod nu “Kom og se vores verden, det eneste sted hvor symbolerne ligger i dårekister.” Da dansklærerne så det gik de i undelig rekursion og døde. Nej slet det. De døde en smertefuld død. Nej slet det. De døde en meget smertefuld, pinsom og i flere andre henseender ubehagelig død. Ja. Det er nemlig lige hvad de gjorde. Derefter begyndte alle hønsene at “ligge æg” og folk kunne “lægge i deres senge” uden at blive forstyrret af kværulerende tåber. Alle stile bestod puldselig blot af sætningen: “Jeg synes dette er et åndssvagt emne, og jeg gider derfor ikke skrive om det!” og de fik alle sammen 13 for det.

Se også http://212.10.123.251/publikationer/slomes/den_mistede_forstand.php3 for opdaterede udgaver af dokumentet.